

Modlitební vigilie Tor Vergata – Jubileum mládeže – otázky mladých na Lva XIV.

První otázka – přátelství

Svatý otče, jsme děti své doby. Žijeme v kultuře, která nám patří a která nás, aniž bychom si to uvědomovali, formuje; je poznamenána technologií, zejména v oblasti sociálních sítí. Často si děláme iluzi, že máme mnoho přátel a že vytváříme blízké vztahy, zatímco čím dál častěji zakoušíme různé formy osamělosti. Jsme si blízko a jsme propojeni s tolika lidmi, a přece to nejsou skutečné a trvalé vztahy, ale pomíjivé a často iluzorní.

Svatý otče, moje otázka zní: Jak můžeme najít upřímné přátelství a opravdovou lásku, které nás povedou k pravé naději? Jak nám víra může pomoci budovat naši budoucnost?

Drazí mladí, vztahy s druhými lidmi jsou pro každého z nás nepostradatelné, počínaje samotným faktem, že každý muž a každá žena na světě se rodí jako dítě někoho. Náš život začíná poutem a právě skrze tato pouta rosteme. V tomto procesu hraje kultura zásadní roli: je to jazyk, jímž si rozumíme sami se sebou a interpretujeme svět. Podobně jako slovník obsahuje každá kultura vznešená slova i slova vulgární, hodnoty i omyly, které je třeba se naučit rozlišovat. Hledáním pravdy s vášní nejen kulturu přijímáme, ale také ji proměňujeme skrze volby svého života. Pravda je totiž pouto, které spojuje slova s věcmi, jména s tvářemi. Lež naopak tyto aspekty odděluje, což vede ke zmatení a nedorozuměním.

Mezi mnoha kulturními propojeními, která charakterizují náš život, se internet a sociální sítě staly „mimořádnou příležitostí k dialogu, setkání a výměně mezi lidmi, stejně jako k přístupu k informacím a poznání“ (PAPEŽ FRANTIŠEK, *Christus vivit*, 87). Tato média jsou však dvojznačná, pokud jim vládou obchodní logiky a zájmy, které naše vztahy tříští na tisíce přerušovaných spojení. V této souvislosti papež František připomněl, že někdy mohou „komunikační mechanismy, reklama a sociální sítě být používány k tomu, aby z nás udělaly otupělé bytosti, závislé na konzumu“ (*Christus vivit*, 105). Pak se naše vztahy stávají zmatenými, úzkostnými nebo nestálými. Když nástroj ovládne člověka, člověk se stává nástrojem – ano, nástrojem trhu a zároveň zbožím. Jen upřímné vztahy a stabilní pouta umožňují růst příběhům dobrého života.

Drazí mladí, každý člověk přirozeně touží po tomto dobrém životě, tak jako plíce touží po vzduchu – ale jak těžké je jej nalézt! Před staletími postihl svatý Augustin hlubokou touhu našeho srdce, aniž by znal dnešní technologický vývoj. Také on prožil bouřlivé mládí, ale nespokojil se, neumlčel volání svého srdce. Hledal pravdu, která nezklame, krásu, která nepomíjí. Jak ji našel? Jak našel upřímné přátelství, lásku schopnou dát naději? Tím, že našel Toho, kdo ho už hledal – Ježíše Krista. Jak budoval svou budoucnost? Tím, že ho následoval – svého přítele od věčnosti. Jeho slovy: „Žádné přátelství není věčné, leda v Kristu. A jen v Něm může být šťastné a věčné“ (Odpověď na dva listy pelagiánů, I, I, 1); „Opravdově miluje svého přítele ten, kdo v něm miluje Boha“ (Kázání 336, 2). Přátelství s Kristem, které je základem víry, není jen jednou z mnoha pomoci při budování budoucnosti – je naší Polárkou. Jak psal

blahoslavený Pier Giorgio Frassati: „Žít bez víry, bez dědictví, které bychom bránili, bez boje za Pravdu, není žít, ale jen přežívat“ (Dopisy, 27. února 1925). Když naše vztahy odrážejí toto hluboké pouto s Ježíšem, stávají se jistě upřímnými, velkorysími a pravdivými.

Druhá otázka – odvaha k životním rozhodnutím

Svatý otče, naše roky jsou poznamenány důležitými rozhodnutími, která jsme povoláni učinit, abychom nasměrovali svůj budoucí život. Avšak kvůli klimatu nejistoty, které nás obklopuje, jsme v pokušení všechno odkládat a strach z neznámé budoucnosti nás paralyzuje. Víme, že volit znamená něčeho se vzdát, a to nás blokuje – přesto vnímáme, že naděje ukazuje na dosažitelné cíle, i když jsou poznamenány nejistotou přítomného okamžiku.

Svatý otče, ptáme se Vás: Kde najdeme odvahu rozhodnout se? Jak můžeme být odvážní a žít dobrodružství opravdové svobody, činit radikální a smysluplné volby?

Volba je základní lidský čin. Když se na ni podíváme pozorně, pochopíme, že nejde jen o výběr něčeho, ale především o výběr někoho. Když volíme doopravdy, rozhodujeme o tom, kým chceme být. Nejvyšší volbou je totiž rozhodnutí pro vlastní život: Jakým mužem chceš být? Jakou ženou chceš být?

Drazí mladí, volit se učíme skrze zkoušky života – a především tím, že si připomínáme, že jsme byli vyvoleni. Tuto paměť je třeba rozvíjet a pěstovat. Život jsme dostali zadarmo, aniž bychom si ho vybrali! Na počátku nás samotných nestálo naše rozhodnutí, ale láska, která nás chtěla. V průběhu života se pak jako opravdový přítel ukazuje ten, kdo nám pomáhá tuto milost rozpoznat a znovu ji v sobě oživit při rozhodnutích, která máme činit.

Drazí mladí, správně jste řekli: „volit znamená zároveň se něčeho vzdát – a to nás někdy paralyzuje.“ Abychom byli svobodní, musíme vycházet z pevného základu, ze skály, která nese naše kroky. Tou skálou je láska, která nás předchází, překvapuje a nekonečně nás přesahuje: láska Boží. Proto se před Bohem každá volba stává soudem, který nám nic dobrého nebere, ale vždy přináší to lepší.

Odvaha volit pochází z lásky, kterou nám Bůh ukázal v Kristu. On je ten, který nás miloval celým svým bytím, zachránil svět a ukázal nám tím, že darovat svůj život je cestou k naplnění sebe sama. Setkání s Ježíšem tak odpovídá nejhlubším touhám našeho srdce, protože on je Boží láska, která se stala člověkem.

V tomto smyslu, právě zde, kde se nyní nacházíme, řekl před pětadvaceti lety svatý Jan Pavel II.:

„Je to Ježíš, koho hledáte, když sníte o štěstí; on na vás čeká, když vás nic z toho, co nacházíte, neuspokojuje; on je ta krása, která vás tolik přitahuje; on vás vyzývá touhou po radikalitě, která vám brání spokojit se s kompromisy; on vás vede k tomu, abyste odložili

masky, které činí váš život nepravdivý; on vám v srdci čte ta nejopravdovější rozhodnutí, která by jiní chtěli potlačit“ (Modlitební vigilie při XV. Světovém dni mládeže, 19. srpna 2000).

Strach pak ustupuje naději, protože jsme si jisti, že Bůh dovede k naplnění to, co započne. Jeho věrnost rozpoznáváme ve slovech toho, kdo opravdově miluje – protože sám zakusil, že byl opravdu milován. „Ty jsi můj život, Pane“ – to jsou slova, která kněz nebo zasvěcená osoba pronáší s radostí a svobodou. „Přijímám tě za manželku / za manžela“ – tato věta proměňuje lásku muže a ženy v účinný znak Boží lásky.

To jsou ony radikální a smysluplné volby: manželství, kněžství a zasvěcený život vyjadřují darování sebe sama – svobodné a osvobozující – které nás činí skutečně šťastnými. Takové volby dávají našemu životu smysl a proměňují ho podle obrazu dokonalé Lásky, která nás stvořila a vykoupila ze všeho zlého.

Třetí otázka – setkání s Kristem

Svatý otče,

jsme přitahováni k vnitřnímu životu, i když jsme na první pohled často považováni za povrchní a bezstarostnou generaci. Hluboko v sobě cítíme přitažlivost k tomu, co je krásné a dobré – jako k pramenům pravdy. Hodnota ticha, jako při této vigili, nás fascinuje, i když v nás někdy vyvolává strach kvůli pocitu prázdnoty.

Svatý otče, chtěl bych se Vás zeptat: jak se můžeme ve svém životě skutečně setkat se Vzkříšeným Pánem a být si jisti jeho přítomností i uprostřed zkoušek a nejistot?

Aby mohl být zahájen tento jubilejní rok, papež František vydal dokument nazvaný *Spes non confundit*, což znamená „naděje nezklame“. V tomto dokumentu napsal:

„V srdci každého člověka přebývá naděje jako touha a očekávání budoucího dobra“ (*Spes non confundit*, 1).

V Bibli se slovo „srdce“ obvykle vztahuje k nejhlubšímu já člověka – tedy i k jeho svědomí. Naše porozumění tomu, co je dobré, pak odráží, jak bylo naše svědomí formováno lidmi v našem životě – těmi, kdo k nám byli laskaví, kdo nás s láskou naslouchali a pomáhali nám. Tito lidé vás vedli k dobru, a tím pomáhali utvářet vaše svědomí tak, aby v každodenních rozhodnutích hledalo dobro.

Drazí mladí, Ježíš je přítel, který nás vždy doprovází na cestě formování svědomí. Pokud se skutečně chcete setkat se Vzkříšeným Pánem, naslouchajte jeho slovu – evangeliu spásy. Přemýšlejte o svém způsobu života a usilujte o spravedlnost, abyste pomáhali budovat lidštější svět. Služte chudým a tím vydávejte svědectví o dobru, které bychom si všichni přáli

zakoušet od druhých. Klaňte se Kristu v Nejsvětější svátosti – prameni věčného života. Studujte, pracujte a milujte podle příkladu Ježíše, dobrého Učitele, který nás nikdy neopouští.

Na každém kroku, když hledáme dobro, prosme ho: Zůstaň s námi, Pane (srov. Lk 24,29). Zůstaň s námi, protože bez tebe nemůžeme vykonat dobro, po kterém toužíme. Ty chceš naše dobro – ba ty sám jsi naše dobro. Kdo se s tebou setká, touží, aby se s tebou setkali i druzí, protože tvé slovo je světlo jasnější než jakákoli hvězda, které osvětluje i tu nejtemnější noc.

Papež Benedikt XVI. rád říkával, že kdo věří, nikdy není sám. Jinými slovy: s Kristem se setkáváme v církvi – tedy ve společenství těch, kdo ho upřímně hledají. Pán sám nás shromažďuje, abychom tvořili společenství věřících, kteří se navzájem podporují. Jak velmi svět potřebuje misionáře evangelia, kteří jsou svědky spravedlnosti a pokoje! Jak velmi budoucnost potřebuje muže a ženy, kteří jsou svědky naděje! Drazí mladí, to je úkol, který nám Vzkříšený Pán svěřuje!

Svatý Augustin napsal:

„Vzbuzuješ nás, Pane, abychom tě chválili, neboť jsi nás stvořil pro sebe, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě... Pane, chtěl bych tě hledat... a volat k tobě znamená věřit v tebe“ (Vyznání, I, 1).

Navazuji na jeho slova i na vaše otázky a chci vás, drazí mladí, pozvat, abyste Pánu řekli:

„Děkuji ti, Ježíši, že jsi mě povolal. Mou touhou je zůstat jedním z tvých přátel, abych tě objal a mohl být společníkem na cestě každému, koho potkám. Dej, Pane, ať se v těch, kdo se potkají se mnou, setkají i s tebou – i skrze mé slabosti a omezení.“

Skrze tuto modlitbu bude náš dialog pokračovat pokaždé, když pohlédneme na Ukřižovaného, neboť naše srdce budou sjednocena v Něm. A nakonec je mou modlitbou za vás, abyste ve víře vytrvali – s radostí a odvahou!

Děkuji vám.